

PRAKTIJK**PERIKEL**

IN DE STEEK GELATEN

Moe, maar toch voldaan, kom ik, huisarts met bijna 25 jaar ervaring, thuis uit de nachtdienst op de hap in een van de grote steden in de Randstad. Een drukke nacht was het, zonder tijd voor een 'powernap'. Een greep uit de casuïstiek bij de mensen thuis en op de post: een vrouw die een flinke scheut haarverf in haar oog kreeg en haar pijnlijk rode oog stijf dicht houdt, een oud-huisarts van 86 jaar met pijn op de borst ('het valt wel mee' zegt hij; 'helemaal niet, je stond buiten 20 minuten stil van de pijn' zegt zijn vrouw), een vrouw met stressgerelateerde hartkloppingen omdat haar aardige buurman zich kortgeleden heeft gesuïcideerd en haar eigen zoon met Kerstmis dit jaar niet thuis kon zijn, een vrouw van 76 jaar die aan gemetastaseerd carcinoom stierf op haar 57ste trouwdag ('ze heeft het gehaald, dokter!' zei haar man met betraande ogen), een student die nachtelijke paniekaanvallen heeft omdat hij zijn propedeuse na twee jaar nog niet heeft gehaald en de druk van zijn ouders letterlijk voelt, een stikbenauwde vrouw van 87 jaar met griep die niet meer op haar benen kan staan en somnolent is (drie ziekenhuizen willen haar niet opnemen vanwege beddengebrek: ik stuur haar toch naar het eerste ziekenhuis), een alleenstaande vrouw van 97 jaar met keelpijn sinds vannacht, maar bang dat het longontsteking wordt ('u vindt het toch niet erg dat ik u gebeld heb?'), nog een alleenstaande vrouw van 87 met enkele uren diarree en braken, en bovenal angst voor de nacht. Tussendoor de gebruikelijke vragen van assistentes over van alles en nog wat, een overleg met de Centrale Post Ambulancevervoer over een patiënt die zij niet willen vervoeren ('de patiënt heeft nu twee dagen pijn links in zijn scrotum', geen reden voor vervoer per ambulance, en of hij dan maar gelijk langs mag komen op de hap – om 4 uur 's nacht – want hij heeft ook geen eigen huisarts), en ga zo maar door. Samen met de assistentes en de chauffeur hebben wij geprobeerd om de bonte stoet aan hulpvragen zo goed mogelijk te beantwoorden: professioneel, zinnig en waar mogelijk zuinig, met empathie en de nodige creativiteit. Dit is mijn vak, en ik hou van mijn vak. Thuisgekomen tref ik bij de post de uitspraak van de rechter in de strafzaak tegen een vrouw die inmiddels negen maanden geleden mijn spreekkamer binnenstormde waar ik met een andere patiënt in gesprek was, en mij ogenblikkelijk een paar rake klappen op mijn hoofd uitdeelde voordat we haar met toegesnelde collega's het pand uit konden zetten. Politie erbij, aangifte gedaan (kon tien dagen later pas en kostte mij een halve dag), diverse telefoontjes van en naar het Openbaar Ministerie. Maar uiteindelijk, na acht maanden, stond zij dan heus voor de rechter. Ik sta met de brief in mijn hand en geloof mijn eigen ogen niet: een *voorwaardelijke* taakstraf van twintig uur, met een proeftijd van twee jaar. Niks 'lik-op-stuk', niks 'snelrecht', niks 'zwarte straffen voor agressie tegen hulpverleners'. Vijf jaar na de SIRE-campagne 'Handen af van onze hulpverleners' voel ik mij als toegewijde huisarts in de steek gelaten door politie en het rechtssysteem. En echt: dat hakt erin. Gelukkig heb ik een weekend om mezelf weer bij elkaar te rapen. Maar wat ben ik blij dat ik die brief niet vlak voor mijn nachtdienst heb opengeritst.

Heeft u ook een perikel?
Stuur uw verhaal naar redactie@medischcontact.nl